

[Erik Kragh.]

side, nemlig fra den side, at de nye lande siger: nu begynder vesten at ruste op o. s. v. Men jeg er bange for, at de nye lande ser på, hvad der sker i verden, ser på de politiske resultater, og hvis de efterhånden ser, at det er Sovjetunionen, der gang på gang høster sejren hjem, kan vi øse lige så mange penge, vi vil, ud til de nye lande, så vender de sig alligevel mod Sovjetunionen, og deres tanker vil gå i retning af, om ikke den kommunistiske livsform trods alt er at foretrække.

Det ærede medlem sagde, at han ville sige nej til atombevæbning. Hertil vil jeg sige, at jeg ikke tror, der er noget menneske, der ikke ville gøre, hvad det skulle være for at undgå atomvåben. Det ærede medlem efterlyste også en dansk indsats for at modvirke atombevæbning af nye styrker i Europa. Jeg kan anvise det ærede medlem en vej til at hindre, at denne atombevæbning kan spredes, en vej til at reducere atomvåbenenes betydning. Jeg tænker her på den tendens, der nu, efter at præsident Kennedy er kommet til i Det hvide Hus, viser sig inden for NATOs, inden for den vestlige verdens, strategiske tænkning, at hvis man kunne øge de konventionelle styrker, således at et angreb på disse for at kunne lykkes måtte kræve atomvåben, så ville man kunne skubbe ansvaret for at bruge disse våben over på den anden part. Derved ville man i højere grad kunne holde atomvåben i baggrunden og i første række støtte sig til de konventionelle styrker.

Derfor er min anbefaling til det ærede medlem med hensyn til at undgå og at begrænse atomvåbnene at se fordomsfrit på tingene — som man altid siger, når man vil have den anden part til at gøre, hvad man synes — med andre ord at tage de gamle dogmer op til revision og blive klar over, at den største sikkerhed for Vesteuropa både med hensyn til atomvåben og også med hensyn til at blive angrebet er, at vi styrker vort konventionelle forsvar, altså også her i landet.

Poul Sørensen: Jeg lyttede med meget stor interesse til statsministerens redegørelse og særlig det om arbejdsforholdene i det høje ting. Den højtærede statsminister udtrykte det på den måde, at det ikke fuldt ud var lykkedes regeringen at lette tinget arbejdsgangen gennem rettidig fremsættelse af lovforslag, men at forbedringer var opnået. Jeg vil gerne fremdrage et par praktiske ting, som jeg mener det er nyttigt for os i oppositionen at fremlægge for den høje regering og regeringspartierne.

Jeg ved ikke, om man erindrer de forskellige måder, som vi har måttet servere valgloven på her i tinget. Vi er ganske klar over, at ændringen i valgloven om de 21 år måtte foretages straks og for sig. Det skete også. Vi var i høj grad villige til at medvirke hertil. Da arbejdet så var udført, fik vi meddelelse om, at nu skulle det resterende arbejde deles i to dele, nu måtte oppositionen, ikke af saglige grunde — forstod jeg — men af politiske grunde regeringspartierne imellem trække i arbejdstøjet igen og servere en ændring i valgloven, hvor særlig spærreglen var fremtrædende. En ejendommelig form for arbejde, som i sandhed ikke letter medlemmerne arbejdet her i tinget. Nu er vi i den situation, at regeringspartierne, hvad de har magt til, har gennemført disse ting. Derefter får jeg til min meget store overraskelse stukket et lille kort i hånden i eftermiddag, hvori meddeles os, at udvalget for valg til folketinget holder møde tirsdag den 27. juni. Nu har regeringspartierne trukket denne samling ud til hen imod midten af juni måned. Jeg tror, at i hvert fald offentligheden vil give os medhold, selv om regeringen og regeringspartierne ikke vil gøre det, når vi siger, at denne form for arbejde i tinget vil vi simpelthen ikke finde os i, og jeg for mit vedkommende siger lige ud, at hvis det høje udvalg vil arbejde den 27. juni, bliver det ikke med min tilstedeværelse. Jeg tror, at alle vil forstå, at når vi møder til det normale arbejde her i tinget, i udenrigsnævnet, hvis specielle sager foreligger, som der skal tages stilling